

Δυο αδέρφια νεομάρτυρες

/ [Πεμπτουσία](#)

image not found or type unknown

Κατά τα τέλη του 1821, την εποχή που ξεσπούσε η Μεγάλη Επανάσταση, τα νέα πως οι ραγιάδες του Μοριά ξεσηκώθηκαν και διεκδικούν την ελευθερία τους από τον τούρκικο ζυγό διαδίδονται ραγδαία. Έλληνες απ' άκρη σ' άκρη αναθαρρεύουν και καταστρώνουν σχέδια. Όμως και οι Τούρκοι γίνονται πιο επιθετικοί, κάνουν εφόδους στα σπίτια και σέρνουν στη φυλακή όποιον Έλληνα υποπτεύονται. Εκείνη την εποχή λοιπόν, ζούσαν δυο αγαπημένα αδέρφια, ο Ιωάννης, 22 χρονών, και ο Σταμάτιος, 19 χρονών, με καταγωγή από τις Σπέτσες. Τα δύο θαρραλέα αυτά αδέρφια πήραν την απόφαση να ταξιδέψουν στην Κωνσταντινούπολη. Έτσι μάρκαραν με ένα πλοίο και συντροφιά με άλλους πέντε ναυτικούς, οι οποίοι ασχολούνταν με το εμπόριο, ξεκίνησαν για τη Βασιλεύουσα.

Όμως, στη μέση του ταξιδιού,

μεγάλη καταιγίδα ξέσπασε και η τρικυμισμένη θάλασσα ανάγκασε το πλοiάριο να προσαράξει σε ένα παράλιο της μικρασιατικής γης, τον Τσεσμέ. Τα δυο αδέλφια και το πλήρωμα προσπάθησαν να φέρουν βοήθεια και να βρουν υλικά για να επιδιορθώσουν τις ζημιές του караβιού. Όμως οι Τούρκοι της περιοχής τούς ανακάλυψαν. Μόνο δύο από το πλήρωμα κατάφεραν να διαφύγουν. Οι υπόλοιποι σκοτώθηκαν επί τόπου ενώ ο Σταμάτιος και ο Ιωάννης οδηγήθηκαν στις φυλακές του Τσεσμέ.

Πολλοί Τούρκοι πέρασαν από το κελί των δύο αδελφών. Πολλοί προσπάθησαν να τους παρασύρουν στο Ισλάμ. Άλλες μέρες τους έταζαν πλούτη, χρήματα και ζωή άνετη. Άλλες πάλι τους απειλούσαν ότι θα τους βασανίσουν αν δεν απαρνηθούν το Χριστό. Όμως τα δυο αδέλφια, αποφασισμένα, βράχοι ακλόνητοι στην πίστη τους, δεν επηρεάζονταν ούτε από τις προσφορές ούτε από τις απειλές των Τούρκων. «

έννας στον άλλον, «μαζί ζήσαμε τα παιδικά μας χρόνια στην γη, μαζί ας βαδίσουμε και στον ουρανό». Την υπόσχεση τους εκτέλεσέ τους γράφουν την

εξομολόγησή τους σ' ένα χαρτί και ζητάνε από

τον μητροπολίτη Χίου την ευλογία του για να δεχτούν το Τίμιο Σώμα και Αίμα του Χριστού για μια τελευταία φορά. Η απάντηση έρχεται γρήγορα και τους προτρέπει να προσευχηθούν, για να κοινωνήσουν τα ξημερώματα. Τους δίνει θάρρος, για να προχωρήσουν στον δρόμο του μαρτυρίου με πνευματική ανδρεία.

Η νύχτα περνάει πολύ αργά στις φυλακές του Τσεσμέ. Επικρατεί απόλυτη σιωπή. Μόνο οι ψίθυροι προσευχής του Ιωάννη και του Σταμάτη σπάνε πού και πού αυτή τη κατανυκτική σιγή.

Κάποτε ο ήλιος άρχισε να αχνοφαίνεται στην Ανατολή. Περπατώντας στις μύτες των ποδιών μια γυναικεία μορφή μπαίνει στο κελί των δύο αδελφών. Εκείνοι την κοιτάζουν με ελπίδα. Και η γυναίκα βγάζει από τον κόρφο της τα Τίμια Δώρα. Ο Ιωάννης να ενισχύσει τα δυο αδέρφια με τη δύναμη της πίστεως και ο Σταμάτιος δέχονται το Τίμιο Σώμα και Αίμα του Χριστού να τους πλημμυρίζει το θάρρος και η πίστη.

Το εκτελεστικό απόσπασμα δεν αργεί να φανεί.

Αλυσοδένει τα δυο παιδιά και τα οδηγεί μπροστά στον πασά. Αυτός για μια τελευταία φορά προσπαθεί μάταια να τους πείσει να αρνηθούν το Χριστό. « Χριστιανοί είμαστε, χριστιανοί γεννηθήκαμε και χριστιανοί θα πεθάνουμε! Εμείς την πίστη μας δεν θα την αρνηθούμε ποτέ», ηχεί περήφανα η γενναία απάντηση των δύο αδελφών. Ο πασάς τους παραδίδει ξανά στο απόσπασμα και δίνει τη διαταγή να τους οδηγήσουν έξω από την πόλη και να τους εκτελέσουν. Ακόμα και τότε, καθώς τους οι Τούρκοι τους σέρνουν προς το βωμό του μαρτυρίου, ακόμα και εκείνη την τελευταία στιγμή, τα δυο παιδιά ανταλλάσσουν κουβέντες για να

δώσουν θάρρος ο ένας στον άλλον, κουβέντες πνευματικής ανδρείας και πίστης: «*Αδελφέ μου, για τον Χριστό πηγαίνουμε να πεθάνουμε*».

Τα τούρκικα σπαθιά πέφτουν με βία στον λαιμό του Σταμάτη και του Ιωάννη. Την επόμενη στιγμή όμως πλήθος αγγέλων τους καλωσορίζει στην Πύλη του Ουρανού και νιώθουν τα στέφανα της αγιοσύνης να τους περιτυλίγουν. Εκείνη τη μέρα, που τα δυο αδέλφια συναριθμήθηκαν με τους αγίους νεομάρτυρες της Ορθοδοξίας ήταν 3 Φεβρουαρίου του 1822.